

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν και πρώτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν ὁλοθύναν γῆν τῶν Παρθενῶν.

Χίλια καὶ ἑξακόσια καὶ ἑξή
καὶ ἑξήκατα Μπαρμπαλέτη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομαί γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτώ φράγκα εἶναι μὲνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρα—ὀκτώ φράγκα καὶ ἑξή.

Ἑνδεκα Φεβρουαρίου,
τέλος Καρναβάλου κρούου.

Πούντος ἑξακόσια καὶ εἴκοσι καὶ ὀκτώ,
κλίτης παρηγόρι φωνάει τραναικό.

Ὁ χορὸς τοῦ Φαρουαλῆ
μὲ κοστοῦμα πολυτελεῖ.

Φ.—
Τι χορευτικὴ βραδιά!..
τί κινεῖσαι, τί κινεῖσαι!..
βρε καλῶς τὰ τὰ παιδιὰ,
βρε καλῶς τοὺς μασκαράδες.

Και ὁ αὐτὸ τὸ Καρναβάλι
τὰ σαλόνα μου και πάλι
ὁδὸς ἀνοίγου πέρα πέρα...
μασκαράδες, καλησπέρα.

Καλῶς ἤλθατε καὶ φέτος
ὁ σὺν χοροῦ μου τὸ παρκίνο
μὲ κοστοῦμα παραδά...
τῆλενα μὲ σπερματόετο
και προσέχτε καλὰ.

Καλησπέρα, μασκαράδες,
μὲ βιολιά, μὲ ταμπούρδες.
Καλησπέρα σας, ἑπτόται,
μὲ γυμνὰ σπαθιά καὶ ἑλπίαι,
καλησπέρα, πατριῶται,
τῶν Ρωμηῶν σαποκοιλιαῖς.

Εἰς τὸν κόσμον δια χλεύη,
πλάνη, ψεύδος, ἀιμία...
ἐδῶ μόνον βασιλεύει
τιμότης καὶ ἐνομία,
καὶ ἀξιότιμος ποῦ κλῆβει
ἀξιότιμα Ταμεία.

Τώρα τῆς Ἀποκρηαῖς βγαίνουν ἡ πομπαῖς ὁδοὺς ὁδοῦν
και φωνάζουν γιὰ τοὺς νόμους.

Τώρα τῆς Ἀποκρηαῖς συλλαμβάνονται Σιχατοί
καὶ ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.

Τώρα τῆς Ἀποκρηαῖς ὁδοὺς χοροὺς μουσομεῖται
και καθένας μασκαράς ἐξιδανικεύεται.
Τώρα λάμπει πλήρης δόξης τῆς κλεινῆς Μακεδονιστρῆς
ὁ μέγας ὁδρανός,
καὶ οἱ σταυροὶ τοῦ καθενός
φαίνονται καθὼς εὐεῖνοι τῆς παλιᾶς τῆς Ὀθωνιστρῆς.

Ὅταν κἄποτε ὁ σὺν στήθος
κάθε τωρινῶ Ἰουσία
βλέπω παρασημῶν πλήθος,
ἡ τρελλή μου φατσια
ὁδοὺς σταυροὺς τῆς Ὀθωνιστρῆς τοὺς τελευτεῖνους τρέχει,
και μονάχος ψιθυρίζω : γαῖαν ἑλαφρῶν ὡς ἐξη.

Ἔρχεται τὸ φάντασμα τῆς...
δίνει τὰ παρασημῶν τῆς
και ὁδοὺς ἔχοντας και μὴ.

Κι' εἰς χοροὺς Ἑλληνοπαιδῶν
διαφόρων τελευτεῖων
γίνεται διανομή.

Τώρα μὲ τῆς Ὀθωνιστρῆς τὴν ἐμφορῶν ὁδοῦν,
μὲ τὸν ἴσοιο τῆς ρεμβάω,
τώρα τελευτεῖ καὶ ἐγὼ
τὸ παρασημῶν μου βάω.

Τώρα τῆς Ἀποκρηαῖς ἡ μεγάλης Ὀθωνιστρῆς
τοῦ παλιῶ καιροῦ μεδούστρας,
πέφτουν, φίλοι μασκαράδες, ἀπ' τὸν Χάρο πασαπόρη,
καὶ ἔρχονται σὴν Ρωμηοσύνη
και μοιράζου ἑπτόσση
αἰ καθένας παλημοῦρη.

Τώρα τῆς Ἀποκρηαῖς ἐξεγείρεται τὸ γένος
μὲ πολὺ πολέμου μένος.

καὶ σκορπίζον κομψεὶ
κάθε δίκη του ζῆταί.

Τώρα τῆς Ἀποκρηαῖς κουβαλοῦν σακιά στερεῖλαις,
καὶ σὺ Κεντιμὸ τῆς πάνε,
κ' ἐκεῖ μέσα τῆς σοροπαῖε
καὶ τῆς κάνουν καρβαλίνας.

Τώρα τῆς Ἀποκρηαῖς καταπίνονται θεσμοὶ
μὲ ποτήρια, μὲ φλασκιά,
καὶ φουσκάνουν σὰν ἄσκη
κ' οἱ προὔποιοιμοι.

Τώρα τῆς Ἀποκρηαῖς διηγούνται τόσα κλέα
Σακαράκηδες μεγάλοι,
καὶ σὲ καθενὸς κεφάλι
βλέπεις περικεφαλατά.

Τώρα τῆς Ἀποκρηαῖς καὶ τὰ κἀνκαλά τὴ σείρα
τὰ κνιτάειες γόνιμα,
βρίσκεις λίγο χαρακτήρα,
βρίσκεις λίγο φρόνημα.

Τώρα τῆς Ἀποκρηαῖς πλύνεται τὸ κάθε στίγμα
κ' ὄλ' οἱ νόμοι λειτουργοῦν μὲ τὸ νῆ καὶ μὲ τὸ σίγμα.
Τώρα τῆς Ἀποκρηαῖς λογικούνται πολλοὶ,
τώρα τῆς Ἀποκρηαῖς διελύθη κ' ἡ Βουλή.

Καὶ παντοῦ συνδυασμῶν ζύμωσις παρατηρεῖται,
κ' ὁ λαὸς παρηγορεῖται
πὼς τῆς δόξης τὸ καμίνι
καθὼς εἶναι δὲν θά μείνη.

Τώρα βλέπεις μὴ χαρὰ
κ' ὁ χορὸς νὰ καταβαίνει
καὶ νὰ φθάνη τὸ χαρτί.

Καὶ πιστεύεις μὴ φορὰ
ὁ Καρνάβαλος νὰ γένη
ἐθνικὴ μας ἐορτή.

Ἄδουσαζαν οἱ παλιο-Βλάχοι,
ποῦ μᾶς ἔχουν σὺ στομάχι,
πῆσανε κ' αὐτοὶ φωνιά
καὶ μᾶς δίνουν εἰς ταῦτά.

Ἄδουσαζαν κ' ἐκεῖ' οἱ μούλοι,
τῶν Ἀδουρικῶν οἱ δούλοι.
Κ' ἄν ἐλίσσαζαν καὶ τί ;
κ' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.

Οἱ λυσάντες Ὀσποδάροι
τοῦ κυρίου Δαχοβάρη,
ποῦ πομπεύουν τὴν ἀλδῶ,
καὶ τὸ μαῦρο μᾶς χαβίρα
περιδρόμασαν ἔδῶ.

Σήμερα μᾶς σκυλοβρίζουν,
ἀπηνῶς μᾶς ἐξορίζουν,
τῆς σημαίαις μᾶς πατοῦν
καὶ σὲ κάρρα τῆς πετοῦν.

Βρήκανε μ' ἐμάς δουλεμαῖς
καὶ σηκόνουν ἐμμανεῖς,
κ' ὄλο κατακεφαλαῖς
δίνουν' στοὺς ὁμογενεῖς.

Τὰ πολλὰ τὰ βάσανά των νὰ τὰ πῶ λεπτομεροῦς
δὲν μοῦ φαίνεται καρδός,
θὰ χαλάση κ' ὁ χορδός.
Ὅλοι σας τὰ ξερετε...
μασκαράδες, χαίρετε.

Κ' ἄν ἐκεῖν' οἱ χαβιραδες μᾶς ἐμπήκανε' στὴ μύτη
ἄς τὸ στρώσωμε βαρεῖά,
καὶ τὸν φίλο Γκολουχόρακη θὰ τὸν βάλωμε μεστὴ
νὰ μαζέψη τὰ λουριά
τῶν κυρίων Ὀσποδάρων,
τοῦ πολιτισμοῦ γαϊδάρων.

Μὲ τὸν πατρικὸ Δισόκο
ἄδουσαζε κ' ὁ Τοσιλέκο.
Κ' ἄν ἐλίσσαζε καὶ τί ;
κ' ὁ χορδός καλὰ κρατεῖ.
Τὰ παπούτσια μου πετιῶ,
τοὺς χορδούς δὲν παρατιῶ.

Τώρα τῆς Ἀποκρηαῖς ἔχωμε φιλοτιμία,
τώρα γίνεται χορδός καὶ σ' ἐμὲ τὸν φροαλέο,
κ' ἐνθ' παύουν οἱ κλανθμοὶ καθενὸς Ἱερεμία,
τώρα τῆς Ἀποκρηαῖς μωβρεχεται, παιδιὰ, νὰ κλαίει.

(Ὅλοθνα' σὺ σαλῆνι μασκαράδες προχωροῦν
μ' ἄμφότες διαφορὸς πρασιτόπου ποιικιλίας,
ὅταν ἔρχεται θεομαῖον Προσωπεῖον Σιδηροῦν
τρομερὸν, μωστηριώδες σὰν κ' ἐκείνο τῆς Γαλλίας.

Ὅλοι γέροντες καὶ νέοι
στέκουν' μπρὸς του κερηναῖοι,
καὶ ζητοῦν νὰ μάθουν ποῖον
τὸ φρεκῶδες προσωπεῖον.

Ἐρόμαζε κ' ὁ Φασουλῆς, ποῦ χαροῦμενος ἐπήδα,
μὲ τοιαύτην προσωπίδα.
Ὅλοι τῆχουν σὰν χαμένα
καὶ τοὺς πάει τρία κ' ἕνα.

Ἐξαφνα τὸ Προσωπεῖον εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης
ὀμιλεῖ μωστηριώδες,
κ' ἴδιον σταματοῦν οἱ πόδες,
λὲς καὶ νάβλεπαν ἔμπροσ τὸν τὸ κεφάλι τῆς Μεδοούσης.

Ἡ Προσωπεῖς ἡ Σιδηρῶ
τοιαύτα λέγει τρομερά.

Ἐμ' ἐκείνος, ποῦ βροντῶ μέσα σὺ Σερρακεράτο,
κ' ἔχω κόμμα ποτιστάτο.

Ἐμ' ἐκείνος, ποῦ θὰ βγάλω τὸ σπαθὶ καὶ τὴν κορδῶνα
μέσ' ἀπὸ τὸ Παρλαμέντο γιὰ νὰ πῆγ' σὺν στρατώνα.

Τρόμος, πανικός καὶ φρίκη,
πᾶν οἱ Σακαράκηδες,
πᾶνε τώρα κ' οἱ Κροῦνοὶ,
πᾶνε κ' οἱ Σπυράκηδες.